

Straf. Den Gang regnede det ærede Medlem sig endnu for et civiliseret Menneske, senere er han begyndt at bebrejde os, at vi ere overkultiverede. Den samme ærede Ordfører sagde samme Dag: Vi have en anden barbarisk Straf i vor Straffelov, nemlig Vand- og Brødstraffen. Dermed karakteriserer han altsaa Pryglestraffen som en barbarisk Straf. Jeg ved ikke, hvad den ærede Ordfører vil have flere Citater for, det staaer i Rigsdagstidenden, det er jo et ækelt Dokument i mange Retninger at have at gøre med, den Rigsdagstidende!

Den ærede Ordfører anførte Bismarck som Kulturbærer. Jeg siger: al Respekt for Bismarck! han var en for sin Tid temmelig betydelig Statsmand, og vi maatte ønske, at vi havde mange af den Slags Statsmænd her hjemme, men som Kulturbærer vil jeg nok bede om at faa citeret bedre Kilder. Bismarck som Kulturbærer har jeg ikke lært at bære den tilstrækkelige Respekt for.

Men, siger den ærede Ordfører, jeg kan ikke forstaa denne rasende Modstand mod Lovforslaget, thi vi kunne jo ikke faa alle de andre Reformere, naar vi ikke indføre noget til Gengæld: Landstinget skal have en Indrømmelse. Saa vil jeg spørge den ærede Ordfører: Har den ærede Ordfører paa egen Haand ført Underhandlinger med Landstinget, og har Landstinget forlangt Pryglestraffen for at gennemføre en fornuftig Reform? Jeg har ikke hørt noget om den Slags Underhandlinger, og jeg vil meget bede den ærede Ordfører, naar han en anden Gang træder i Underhandling med Landstinget, da at lade det foregaa her i Salen ad officiel Vej og ikke gøre det paa egen Haand.

Men nu vil jeg rette nogle Ord til Slutning ikke blot til den ærede Ordfører men til samtlige Forslagsstillere. Af alle disse Forslagsstillere er der endnu ikke en eneste, som er traadt frem og har udtalt Ønsket om at indføre Pryglestraffen som noget i og for sig godt. De Udtalelser, der ere komne frem, gaa ud paa, at det er noget i og for sig beklageligt, som man gaar med til for at opnaa visse Goder. Da altsaa ingen af Forslagsstillerne i sig selv ville vedkende sig Sympati for Pryglestraffen, og vi andre ikke ville være med til at give det, vi have Modvillie imod, for at naa det Gode, vi kunne faa uden at give noget derfor, vil jeg nu opfordre dem til at tage dette Forslag tilbage og derved, om muligt, gøre en Ende paa denne efter

min Mening saare skadelige Debat om Pryglestraffens Genindførelse i Danmark.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker blot at gøre den ganske korte Bemærkning, at den Fremstilling, det ærede Medlem gav af den engelske Garotteløvs Tilblivelse og de dermed forbundne Omstændigheder, ikke er rigtig. Jeg ønsker dertil at føje endvidere den Bemærkning, at denne engelske Garottelov eksisterer i fuld Lovskraft den Dag i Dag, og at den i de ca. 40 Aar, der ere passerede, siden den fik Lovskraft, Tid efter anden er bleven anvendt, uden at der nogen Sinde i England har lydt noget Harmeraab derover, men at der tværtimod har været meget almindelig Tilfredshed dermed og fremkommet Ytringer af almindelig Tilfredshed fra Befolkningens saavel som fra Pressens Side.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds Ordet.

Alfred Christensen: Den ærede Justitsminister maa jo have misforstaaet mig, thi det, som jeg har sagt, er, at den blev til ved en Forskrækkelse, og at inden den blev til, var Forskrækkelsen borte, og det er ikke Garotteloven, der har fanget Garotterne, men det er de andre Forbrydere, der have udleveret dem, saaledes at da Loven kom til at træde i Kraft — og det skal den ærede Justitsminister nok lade staa uimodsaagt, thi det er vist sikkert nok —, da var det Onde, som den sigtede imod, allerede hævet. At den bestaar endnu, og at den anvendes af og til, ved jeg meget vel.

Justitsministeren (Alberti): Det forholder sig ingenlunde rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Ondet var hævet, den Gang Loven traadte i Kraft. Det var Lovens Ikrafttræden, som bragte Ondet til Ophævelse. Og den Omstændighed, at Loven endnu bestaar og endnu anvendes, viser, som jeg sagde i Gaar — og det var i den Forbindelse, jeg brugte denne Garottelov som et Argument —, at man i det fri og stolte England ikke anser det for at være barbarisk eller uciviliseret eller nedværdigende for Statsmagten at anvende legemlig Straf over for de Personer, paa hvem man antager, at andet ikke virker, og paa hvem man der har Erfaring for, at andet ikke virker.